

Domnul Isus la masa in Betania

Domnul Isus la masa in Betania

Dupa ce Domnul Hristos a inviat pe Lazar din morti, a devenit si mai urat in ochii conducatorilor religiosi ai poporului iudeu. De aceea acestia au hotarat sa-L prinda si sa-L omoare. Astfel au dat cuvânt de ordine catre oamenii lor ca, acolo unde va fi prins, sa fie arestat. Iata in ce imprejurari Se duce Domnul Isus in Betania, dupa invierea lui Lazar.

In imprejurarile acestea, Domnul Isus simte nevoie sa fie in mijlocul unor suflete care Il iubeau, care Il pretuiau. Si Domnul Isus deci a avut nevoie de legatura frateasca. Prin pilda pe care ne-o da in imprejurarea aceasta, noi credinciosii trebuie sa invatam de la El sa folosim acest mijloc de crestere in credinta, acest mijloc de inaintare in viata de legatura cu Dumnezeu, sa folosim deci legatura frateasca. Prin legatura frateasca, noi suntem inviorati si in acelasi timp noi putem fi o pricina de inviorare pentru fratii si surorile noastre.

Domnul Hristos vroia sa Se afle in mijlocul credinciosilor din Betania pentru ca aceste suflete se increzusera in El si Il iubeau; in acelasi timp ele erau recunoscatoare nu numai pentru mantuirea pe care le-o adusese si lor, dar in acelasi timp si pentru alte binefaceri pe care li le facuse Domnul Isus, intre care se numara si invierea din morti a lui Lazar. Aceste suflete, in mijlocul carora Domnul Isus simte nevoia sa Se afle ca sa-Si racoreasca sufletul, sunt cele doua surori, Marta si Maria, impreuna cu fratele lor, Lazar.

Familia aceasta locuia numai la cativa kilometri departe de Ierusalim, in Betania. Cu sase zile inainte de Pastele iudeilor, Domnul Isus vine in Betania impreuna cu ucenicii Sai, in casa acelei familii iubite. Venind vremea mesei, I s-a pregatit Domnului Isus si ucenicilor Lui o masa de seara, o cina.

Cu acest prilej, gazdele arata fata de Domnul Isus iubire, bucurie, placere, si totusi fiecare are fata de El o atitudine speciala. Si eu as vrea acum sa vedem atitudinea fiecaruia fata de Domnul Isus, pentru ca de la fiecare noi avem de invatat.

Citim asa: "Marta slujea, iar Lazar era unul din cei ce sedeau la masa cu El. Maria a luat un litru cu mir de nard curat, de mare pret, a uns picioarele lui Isus si l-a sters picioarele cu parul ei; si s-a umplut casa de mirosul mirului."

Incepem cu Maria, cautand sa vedem ce a facut ea pentru Domnul Isus. Vom incerca sa patrundem in sufletul ei si sa citim acolo ce era in sufletul ei fata de Domnul Isus.

La un moment dat, Maria paraseste incaperea unde Domnul Isus sedea la masa impreuna cu ucenicii si cu Lazar, si se duce in alta incapere; acolo descurie o lada sau un sifonier si scoate un vas scump, in care era niste parfum, "mir de nard curat", cum spune evanghelia. Apoi Maria vine cu vasul acesta, se apropie de Domnul Isus si varsa parfumul pe picioarele Lui. Atunci un miros placut se raspandeste in toata casa. Maria sterge apoi cu parul ei picioarele Domnului Isus.

Ucenicii, vazand fapta aceasta, n-au inteles nimic. Ba, unul dintre ei, anume Iuda Iscarioteanul, care peste cateva zile avea sa-L vanda pe Domnul Isus, a spus cuvintele acestea: "De ce nu s-a vandut acest mir cu trei sute de lei si sa se fi dat saracilor?" Aceste cuvinte ale lui Iuda ne arata ca el a socotit ca Maria a facut o risipa si ca ar fi fost mai nimerit ca acel parfum sa fi fost vandut pe trei sute de dinari si banii sa se fi dat saracilor. Trebuie sa stim ca pe vremea Domnului Isus un muncitor era platit cam cu un dinar pe zi. Deci trei sute de dinari erau salariul unui muncitor aproape pe un an intreg. Asta ne arata ca parfumul turnat de Maria pe picioarele Domnului Isus costa foarte mult.

Cand Domnul Isus a auzit cuvintele de murmurare rostite de Iuda - si se pare ca si ceilalti ucenici gandeau la fel cu Iuda - a luat indata apararea Mariei, spunand:

"Las-o in pace!" Si, continuand, ne-a lasat cuvinte care arata talcul faptei facute de Maria: "Ea l-a pastrat pentru ziua ingroparii Mele."

Era obiceiul la iudei ca mortul sa fie uns cu mir parfumat. Si era uns inainte de a fi pus in mormant, iar uneori era uns si catva timp dupa ce era in mormant.

Ce putem citi noi in sufletul Mariei in lumina cuvintelor spuse de Domnul Isus: "Ea l-a pastrat pentru ziua ingroparii Mele"? Pricepem ca Maria intelesese ca picioarele Domnului Isus se indreptau spre moarte. Ea intelesese ca Domnul Isus Se apropia de ziua in care, de bunavoie Se va lasa sa fie rastignit si omorat. Ea intelesese ca numai prin aceasta jertfa a Lui vor fi ispasite pacatele ei si ale tuturor oamenilor. Ea intelesese ca fara aceasta jertfa nu era cu putinta mantuirea nimanui.

Dar ne intrebam: Cum a avut Maria pricepere pentru lucrul acesta, cum a ajuns ea sa inteleaga pe Domnul Isus, cum a ajuns ea sa inteleaga ca in Domnul Isus are ea in fata ei pe Mantuitorul lumii si pe Mantuitorul ei personal? Mai inainte, Domnul Isus de multe ori vorbise catre ucenici, pe fata sau in pilde, ca El a venit sa-Si dea viata ca pret de rascumparare pentru pacatosi. Aceste cuvinte insa in inimile ucenicilor n-au gasit intelegere, n-au gasit rasunet. Sa ne aducem aminte ca odata, cand Domnul Isus a vorbit ucenicilor despre suferintele care Il asteptau in Ierusalim si despre moartea Lui in urma acestor suferinte, Petru Il ia deoarte si li spune: "Sa Te fereasca Dumnezeu, Doamne, sa nu Ti se intample asa ceva!" Atunci Domnul Isus l-a infruntat pe Petru cu aceste cuvinte aspre: "Inapoi! Mea, Satana, caci gandurile tale nu sunt gandurile lui Dumnezeu!"

Ce stim noi despre Maria, inainte de intamplarea cu invierea lui Lazar si inainte de intamplarea de care ne ocupam acum? Iata ce citim in evanghelia dupa Luca 10.38:

"Pe cand era pe drum cu ucenicii Sai, Isus a intrat intr-un sat. Si o femeie, numita Marta, L-a primit in casa ei. Ea avea o sora numita Maria, care s-a asezat la picioarele Domnului si asculta cuvintele Lui. Marta era impartita cu multa slujire, a venit repede la El si l-a zis:

"Doamne, nu-Ti pasa ca sora mea m-a lasat singura sa slujesc? Zi-i dar sa-mi ajute." Isus i-a zis: "Marto, Marto, pentru multe lucruri te ingrijorezi si te framanti tu, dar un singur lucru trebuie. Maria si-a ales partea cea buna, care nu i se va lua."

Care este "partea cea buna" pe care si-o alesese Maria si pe care insusi Domnul Isus o numeste asa? Partea cea buna a Mariei este aceasta: ea s-a asezat jos la picioarele Domnului si asculta cuvintele Lui. Ei ii placea sa auda cuvintele Domnului Isus. Ea asculta cu multa luare aminte cuvintele Lui, dandu-si seama ca fiecare cuvant care iese de pe buzele Lui este un cuvant scump. Ea socotea ca intai trebuie sa-si faca timp sa auda cuvintele Domnului Isus si totodata sa priveasca la El si numai dupa aceea sa porneasca la implinirea indatoririlor vietii zilnice, luminata, intarita si inviorata prin cuvintele Mantuitorului, pentru ca in felul acesta sa capete putere sa lucreze intr-un duh de supunere si de slujire fata de Dumnezeu si in acelasi timp intr-un duh de iubire si de slujire fata de oameni. Iata de ce Maria a inteles pe Domnul Isus, iata de ce a priceput ca El merge la moarte pentru a ispasi pacatele ei si ale tuturor oamenilor.

Si cand se gandeste ea la aceasta fapta de iubire a Domnului Isus, cum si urmarile ei binecuvantate, ca sute, mii si milioane de suflete intoarse la Dumnezeu prin credinta in jertfa Lui, vor ajunge oameni mantuiti -, atunci ea socoteste ca tot ce are mai scump in casa ei trebuie pus la dispozitia Domnului Isus, pentru ca in felul acesta sa arate cat de mult Il pretuieste ea, ca Mantuitor al ei si al tuturor oamenilor. De aceea aduce ea in casa parfumul acela ales pe care il tinea in vasul de alabastru si unge cu el picioarele Domnului Isus.

Si acum cred ca este bine venita pentru fiecare dintre noi intrebarea: Am ajuns si noi sa vedem in moarea Domnului Isus de la Golgota lucrarea pe care a facut-o El din dragoste pentru noi, pentru ca sa ajungem si noi oameni cu pacatele ispasite, oameni mantuiti?

Si alta intrebare: am turnat si noi peste numele Domnului Isus si peste fapta Lui de iubire aratata la cruce parfumul multumirilor, laudelor si binecuvantarilor noastre? Daca n-am facut lucrul acesta pana acum, sa-l facem acum, primidu-L pe Domnul Isus ca Mantuitor personal.

Se spune ca un om foarte bogat si de familie mare {Zinzendorf} s-a dus sa viziteze un muzeu, unde a vazut si un tablou celebru, cu Domnul Isus rastignit pe cruce. Dedesubtul tabloului erau aceste cuvinte, ca din partea Domnului Isus:

"Iata ce am facut Eu pentru tine. Tu ce faci pentru Mine?"

Ei bine, din clipa aceea omul acesta a crezut in Domnul Isus si a devenit un crestin despre care s-a dus faima. Se spune ca pe vremea lui credinciosii in Domnul Isus erau prigoniti si multi dintre ei au gasit adapost pe pamantul acestui om bogat.

Unii cred ca trebuie sa faca multe lucruri pentru Domnul Isus. Dar credinta adevarata incepe cu aceasta: sa intelegi de ce Domnul Isus a trebuit sa-Si dea chiar viata pentru mantuirea noastra. Ai inteles tu de ce a fost nevoie ca Domnul Isus sa-Si dea viata si pentru mantuirea ta? A fost nevoie de lucrul acesta, pentru ca pacatul cerea pedeapsa. "Plata pacatului este moartea, dar darul fara plata al lui Dumnezeu este viata vesnica in Isus Hristos, Domnul nostru" (Rom.6.23). Asadar, pacatele noastre trebuiau pedepsite cu moartea. Dar nu noi am suferit moartea, ci Domnul Isus a suferit moartea in locul nostru. Si daca El n-ar fi murit in locul nostru, noi, niciunul, n-am fi putut sa fim mantuiti.

Cat de mult doresc ca lucrul acesta sa-l priceapa fiecare si in felul acesta sa-L intelegem pe Domnul Hristos, sa intelegem cat de mult ne-a iubit si ce mult a facut El pentru noi! Si, astfel, sa ajungem si noi oameni care sa inaltam catre Domnul Isus parfumul multumirilor, laudelor, binecuvantarilor noastre pentru marea si minunata mantuire pe care ne-a castigat-o la Golgota prin moartea Sa.

Sa trecem acum la Lazar. Despre el se spune ca "era unul dintre cei ce sedau la masa cu El." Daca Lazar sedea la masa cu Domnul Isus, inseamna ca el se afla intr-o stransa legatura cu Domnul Isus; se hranea impreuna din aceleasi bucate, avea pe Domnul Isus inaintea ochilor sai si putea sa-L priveasca si sa observe purtarea Lui; de asemenea, putea sa auda cuvintele Lui. Stiti, cand sedem la masa cu ai nostri, nu tacem tot timpul, ci mai si vorbim; unul spune una, altul alta. Asa va fi fost si la masa din Betania. Domnul Isus va fi vorbit si cuvintele Lui vor fi fost auzite de Lazar. Dar poate si Lazar va fi avut ceva de spus si de intebat. Si el avea acum prilejul sa intrebe pe Domnul Isus, sa asculte lamuririle Lui si sa se lase invatat de El. Ce mare privilegiu pentru Lazar!

Si acum vreau sa spun ca Lazar infatiseaza pe omul care, dupa ce a crezut in jertfa Domnului Isus, a intrat in stransa legatura cu Mantuitorul. Legatura aceasta, pentru omul care a gustat-o si o gusta, este cel mai dulce lucru de pe pamant.

Am spus ca Lazar manca din aceleasi bucate din care manca Domnul Isus. Vom cauta sa dam un inteles duhovnicesc acestui fapt. Dupa cum citim la Ioan 4, cand Domnul Isus Se gasea la fantana lui Iacov, a fost poftit la masa de catre ucenicii Sai, care Il indemnau: "Invatatorul, mananca!" Pe semne ca ei erau tare infometati, nu mai aveau rabdare si de abia asteptau sa manance. Dar Domnul Isus nu ispravise lucrarea pe care o avea de facut cu sufletul acela care venise acolo sa scoata apa si cu care intrase in vorba, ca sa-l castige pentru Dumnezeu. Atunci Domnul Isus raspunde ucenicilor cu aceste cuvinte: "Mancarea Mea este sa fac voia Celui ce M-a trimis si sa implinesc lucrarea Lui" (Ioan 4.34).

Putem si noi sa spunem ca si pentru noi sunt potrivite cuvintele acestea? Sau, altfel zis, am ajuns noi oameni care, in urma credintei in Domnul Isus, avem pe inima sa facem voia lui Dumnezeu cu orice pret in orice imprejurare a vietii noastre? Apoi stim noi din experienta proprie ce inseamna sa facem lucrarea pe care ne-a dat-o Dumnezeu? Ne sta noua pe inima aceasta lucrare?

Cand a inceput printre noi lucrarea de propovaduire a evangheliei din care s-a nascut adunarea aceasta, auzeam deseori aceasta vorba: "Si cutare s-a hotarat." Despre ce hotarare era vorba? Era vorba de hotararea pentru Domnul Hristos, de hotararea de a trai dupa voia lui Dumnezeu si de a te angaja in lucrarea lui Dumnezeu, dupa ce ai primit pe Domnul Isus ca Mantuitor si Domn. Ei bine, era frumoasa vorba aceasta si este frumoasa si astazi. De aceea intreb eu: Suntem noi oameni hotarati sa ascultam de voia lui Dumnezeu cu orice pret?

Negresit, ca sa putem fi astfel de oameni, trebuie sa stam in stransa legatura cu Domnul Isus, dupa ce am crezut in El. Daca stam in stransa legatura cu El, privim la El fara incetare, ca Maria. Cand ascultam cuvintele Lui, vom avea lumina ca sa cunoastem harul Lui si voia Lui pentru a umbla pe calea Lui.

Apoi ne rugam Lui, vorbindu-l despre nedumeririle si nevoile noastre, despre greutatile si ispitele noastre, cu dorinta ca in toate acestea sa facem voia lui Dumnezeu si sa implinim lucrarea lui Dumnezeu. Atunci noi vom primi din belsug harul dumnezeiesc de care avem nevoie

intr-adevar.

Ai gustat tu placuta legatura intima cu Domnul Isus? Ah, aceasta legatura scumpa se poate rupe printr-un gand de necredinta, printr-o vorba pacatoasa, printr-un pas gresit. Si pentru adevaratul credincios aceasta este o mare durere, o mare paguba care nu se poate repara decat prin marturisirea si parasirea abaterii. Abia atunci ne putem bucura din nou de scumpa si dulcea partasie cu Domnul Isus. De aceea sa cautam ca, dupa pilda lui Lazar, sa avem o stransa partasie cu Domnul Isus, fiindca numai in felul acesta putem sa facem voia lui Dumnezeu si sa implinim lucrarea Lui.

Acum sa trecem si la Marta. Despre Marta se spune ca "slujea." Cum a slujit ea in imprejurarea de fata? A pregatit o masa pentru Domnul Isus, pentru cei doisprezece ucenici si pentru fratele si sora ei, deci o masa pentru cel putin saispzece persoane.. Negresit, sa pregatesi o astfel de masa si s-o servesti nu era un lucru usor. Cheltuiala, grija, osteneala. Ei bine, Marta face acest lucru pentru Domnul Isus si pentru fratii ei in credinta.

Ce invatam deci de la Marta? Invatam sa slujim si noi Domnului Isus, fratilor in credinta si tuturor celor din jurul nostru. Din firea noastra, noi nu suntem dispusi sa slujim; din fire, noi suntem oameni care am vrea sa ni se slujeasca. Dar in privinta aceasta Domnul Isus a spus lamurit: "Caci Fiul Omului n-a venit sa l se slujeasca, ci El sa slujeasca si sa-Si dea viata ca pret de rascumparare pentru multi." Am inteles noi lucrul acesta? Si suntem gata si noi, cu ajutorul lui Dumnezeu, sa slujim Domnului Isus, slujind fratilor si surorilor noastre in credinta, slujind celor din jurul nostru, incepand cu cei din familia noastra, slujind in toate dupa chemarea pe care ne-a facut-o Dumnezeu fiecaruia dintre noi?

Cand este vorba de a sluji lui Dumnezeu, negresit sunt unii care au chemari speciale, cum a fost Pavel, cum au fost misionarii, cum sunt fratii care au de la Dumnezeu insarcinarea de a vesti evanghelia la multe suflete deodata, de a invata pe credinciosi, de a pastori sufletele. Sigur, cine are astfel de insarcinari sa le duca la capat cu ajutorul lui Dumnezeu. Toti insa suntem chemati sa slujim Domnului Isus in lucruri duhovnicesti mai mici, am putea spune. Caci, daca sunt pescari care prind peste cu plasa sau cu navodul, sunt si unii care prind peste cu undita. Negresit, lucrul cel mai obisnuit ce ne este dat noua este lucrul acesta din urma. Suntem chemati sa marturisim pe Domnul Isus unui suflet sau altuia, pentru a fi adus la El.

Pe de alta parte, s-ar parea unora ca slujba noastra nu are nimic duhovnicesc in ea, cand, de pilda, trebuie sa conduci gospodaria unei case, sa lucrezi intr-un birou, intr-un atelier sau intr-o fabrica. Este adevarat ca un astfel de lucru nu are nimic duhovnicesc in el - si totuasi are. Daca facem toate ca pentru Domnul si pentru ca El sa fie slavit prin purtarea noastra si prin lucrarea noastra, atunci intr-adevar slujim Domnului Isus. Astfel, gandul ca, in lucurile care n-au nimic duhovnicesc in ele, noi totusi lucram ca pentru Domnul, gandul acesta, zic, face ca si acele lucruri sa capete si ele un pret si un sens duhovnicesc.

De la Marta invatam deci sa slujim si noi Domnului Isus, slujind fratilor in credinta si tuturor celor din jurul nostru.

Si acum, la sfarsit, zic ca poate cineva a inteles ca el trebuie sa faca numai partea Mariei sau numai partea lui Lazar, iar altul ca trebuie sa faca numai partea Martei. La cel credincios, toate aceste parti trebuie sa se uneasca, sa se imbine in mod armonios; Nu poti sa faci partea lui Lazar pana n-ai facut mai intai parte Mariei si nu poti sa faci partea Martei pana ce n-ai facut mai intai partea Mariei si partea lui Lazar.

Sa dea Dumnezeu ca fiecare dintre noi sa-L intelegem pe Domnul Isus cum L-a inteles Maria si sa ne incredem in El cum s-a increzut ea; sa pastram o stransa si necurmata legatura cu Domnul Isus cum a pastrat Lazar si sa slujim Domnului Isus cum a slujit Marta!

24 aprilie 1967

clickbible.org